

داکتر رحیم رامشگر

بی وطن

وقتی که میگویند (وطن) من دیده گریان میشوم
چون ، آب میگرده دلم ، دریا و باران میشوم
وقتی که میگویند (وطن) بر من که هستم بیوطن
میلرزدم جان و بدن ، بیتاب و نالان میشوم
گویند عشق پاک را باشد تن و جان هم نوا !
ویران که می بینم ترا من نیز ویران میشوم
در گور هم نام ترا خوانند در گوشم مرا !!
می خیزم و بار دیگر بهر تو قربان میشوم
از بهر چشمم ، توتیا از خاک میهن آورید
این دیده میگوید بمن زان سرمه درمان میشوم
برغم خفاشان کور بر سر زمین عشق و نور
من پاسبان افتاب با این دل و جان میشوم
رامشگر ارباشد نیاز من با هزاران فخر و ناز
چون عاشقان پاکباز قربان جانان میشوم